

Tous les matins du monde (Tots els matins del món)

Alain Corneau, 1991

Magdalena Brotons

Totes les notes han d'acabar morint. Aquesta és la primera frase que pronuncia Marin Marais, interpretat per Gérard Dépardieu. Vell i cansat, fa una becada mentre un deixeble seu dirigeix els músics, uns músics que nosaltres no veim perquè se situen en un fora de camp durant tota la seqüència. Un primer pla es manté fix en la cara arrugada, però generosament maquillada del mestre, endormiscat, durant la interpretació. De fons, el baix continu de la *Sonnerie de Ste Geneviève du Mont-de-Paris*, una de les seves obres. Una i altra vegada se senten les quatre notes que, repetint-se, marquen el ritme greu i pesat. Marais es desperta i els músics s'aturen. Atenció, el mestre ha fet un senyal. Tots es concentren en escoltar les indicacions d'un dels músics més famosos del barroc francès. Marais sap que no és aquesta la veritat de la música. Demana una viola i comença a tocar *Les Pleurs*, una peça del seu mes-

tre, el Sr. de Saint Colombe, evocant un passat que ha traït, un passat perdut en les tenebres, que sent, ara que

ja ha arribat al final de la seva vida, més present que mai. Interromp bruscament el seu concert, enrabiat amb ell mateix. Els músics es precipiten a sortir de l'estança, però el mestre els demana que es quedin i escoltin. Men-

tre es tanquen les contrapersianes, obscurint-se poc a poc la sala, Marin Marais comença a parlar d'austeritat, una paraula que sona ridícula en boca del músic més afamat de la cort del Rei Sol. Austeritat! Marais recorda al Sr. de Saint Colombe, un molt considerat violista que vivia entregat a la música, en la seva concepció intimista de l'art musical. I aquí comença la història, una història que ens durà a conèixer de quina manera Marais va aprofitar-se de les ensenyances de Saint Colombe en la seva recerca de fama, riquesa i poder, oblidant el vertader significat de la música. La seqüència inicial ens anuncia doncs, a mode de flash back, l'error comès per Marais, un error que lamentarà tota la vida. I és que *tots els matins del món són camins sense retorn.* ■

Matias Vallés

Sempre arribo tard

Si pensa cometre l'assassinat a la primera escena, oblidau-me, perquè seré en un altre lloc. Quan em sotmeto a l'exercici de tortura memorística que se'ns proposa, adverteixo que no sols no record cap principi de pel·lícula memorable, sinó que no record cap principi. Punt. I molt manco ara, quan el cinema d'autor? Que inclou subproductes de Schwarzenegger, una pel·lícula d'Ivan Reitman? Reserva els rètols pel final, i al principi solament surt Sogecable, sempre Sogecable. Necessito un preescalfament, aquells rètols interminables i contornejats de James Bond.

Arribo puntual, enteneu-me. Tan puntual que sempre m'acabo la coca-cola, les crispetes i la xocolatina abans que comenci la projecció principal, i cap exercici de contenció? He provat fins i tot el ioga? m'ha alliberat d'aquesta bulímia de la sala obscura.

Quan aconseguixi sincronitzar la ingestió de pop corn amb el començament de la pel·lícula, tal vegada endevini a interpretar-lo artísticament. Ni tan sols em crec els principis que comencen pel final? *Sunset Boulevard*, *American Beauty*, *Moulin Rouge*? Sempre sospito que William Holden ressuscitarà a la darrera escena i abandonarà la piscina pel seu propi peu.

Quan encara pensàvem que 2001 era una obra mestra, m'insistiren tant sobre el genial començament de Kubrick, que li vaig preguntar al meu interlocutor a què es referia. Jo pensava que l'escena dels micos era un spot de cotxes del Movierecord. Molt il·lustratament filmat, això sí.

Desprecio l'inici, segurament perquè tampoc m'interessen els deu primers anys d'una persona. Allò bo ve després. Ara que ho penso, tampoc recordo res del meu naixement, la qual

cosa no ha danyat el meu floriment posterior.

En lloc de precisar *The End*, quan és tan evident que s'ha arribat al final, les pel·lícules haurien de subratllar en pantalla *The Beginning*, i així podria respondre a la prenguda d'avui en condicions. El principi solament serveix per identificar al protagonista, que mai s'ha de torbar més de deu minuts en aparèixer en pantalla. En general, Clint Eastwood construeix uns començaments pedagògics, in crescendo, òptims pels espectadors que aterram de l'espai exterior. El més interessant de Poder absoluto ocorre en els seus primers cinc minuts? de la mà d'un preciós guió de William Goldman?, però no ens contagia la sensació d'intrusisme i d'aquí estic jo visible a la majoria de pel·lícules.

Cineastes, guardau els vostres trucs pel final. I pregau perquè jo arribi des-
pert. ■